

1993.

DADZIS

8

Skenējis Jānis Vilniņš

scavenger@inbox.lv

Rīga - 2010

U. Freimanis

ERIKS OŠS

GLUŽI KĀ KRISTĀLA BUMBĀ

Astroloģiskā prognoze maijam

Maijs — pēdējo salnu mēnesis. Zied puķītes. Ir cerības, ka agri vai vēl ienāksies arī odziņas. Vēlams sākt apgūt īsas pamācības milēšanā. Aktivākajiem milētājiem pastāv izvēles iespējas starp diviem klasiķiem — Blaumaņa kungu un Zāliša kungu.

Pilnmēness nakts labvēlīgas romantiskām pastaigām. Ja vien šajā mēnesnīcā jau nepastaigājas prozaiski noskaņotu jauniešu bariņi.

Aizvien aktivāka kļūst pilsoņu un pastāvīgo iedzīvotāju pārvietošanās no pilsētas uz laukiem. Šai sakarā iespējamas izmaiņas braukšanas biļešu cenās. Protams, tikai kalnup.

Nav izslēgta parlamenta akceptētā divprocentīgā apgrozījuma nodokļa palielināšana visām precēm amatslūgājos reģionos. Pastāv varbūtība, ka apgrozījuma nodoklis par diviem procentiem palielināsies visā republikā, jo neviena pašvaldība nevēlēsies uzskatīt sevi par mazattīstītu.

Dilstošā mēnesī var atskanēt kārtējie sprādzieni komercveikalos vai tiem pielīdzinātajos objektos. Iespējami materiālie zaudējumi arī apkārtnējo namu iedzīvotājiem. Tālab, atceroties gaisa uzlidojumu tradīcijas, logu stiklus vēlams savlaicīgi nolīmēt ar papīra strēmelēm.

Dārgakmeņus, automašīnas, pērļu kaklarotas un dimanta

diadēmas, kā arī citas ikdienas patēriņa preces vēlams iegādāties mēneša sākumā.

Mēneša sākumā uzturā der lietot produktus, kuru nosaukumi sākas ar "a" — ananasus, arbūzus. Sociāli nenodrošinātie pilsoņi izņēmuma kārtā var atņemt pārtikas produkta nosaukuma pirmo burtu un lietot uzturā arī artupeļus un aizi.

Mēneša vidū iespējama labprātīgu ziedojumu vākšana pazemes pārejas celtniecībai no Marijas uz Čaka ielu Rīgā. Nav izslēgts, ka šo svētīgo pasākumu sponsorēs arī kāda no bankām.

Ikvienam maijā jābūt gatavam, ka dažas amatpersonas, izmantojot savu dienesta stāvokli, sāks pieprasīt izziņas par jūsu vecvectētiņa vai vecmāmiņas dzīvesvietu un darbavietu pašreizējā brīdī. Daži pilsoņi izziņu meklējumos var kļūt agresīvi, bet transportlīdzekļos pat brutāli.

Maijā, tāpat kā pārējos mēnešos, ne vienmēr isākais attālums starp diviem punktiem būs taisne. It īpaši pierobežas rajonos. Ir aizdomas, ka tuvējās aizrobežas iedzīvotāji tādus kontrabandas produktus kā galu turpmāk transportēs pār robežu ne vairs kautā, bet gan dzīvā veidā. Pie tam robežu šķērsos tikai un vienīgi robežpārkāpēju īpašums.

Maijā ar patiesu prieku un gandarījumu varēs klausīties skaistas priekšvēlēšanu runas. Ja šādas runas skanēs arī televīzijā, bērniem tās ieteicamas pirms gulētiešanas.

Mēneša vidū jāseko Mēness gaitai un dolāra kursam. Ja Mēness ieies Greizo ratu zvaigznājā ar rāgiem pa priekšu — dolāra kurss kritīsies, ja ar rāgiem atsprākleniski — kurss celsies. Lai gan nav izslēgts pilnīgi pretējais.

Plūdi, pilsoņu karš, zemestrīces un demisijas maijā republikas teritorijā nav gaidāmas.

LĪKOP!

Nupat redakcijā saņēmām apkures talonu Nr. 0405438780, kas izsniegts pensionārei Olgai Labanovskai Rīgā, J. Asara ielā. Un piedāvājumu — apmainīt šo papīrīti 1500 rubļu vērtībā pret "Dadža" abonementu otrajam pusgadam!

Vēl oficiāli neesam informējuši, ka mūsu pasūtītājiem ducis krāsainu žurnāla numuru gada otrajā pusē maksās 300 rubļus (plus vēl 66 rubļi pasta izdevumiem), tālab steigšus izrēķinājis, ka šis darījums "Dadzim" sola 500 procentu peļņas, es jums saku pavisam nopietni: "Lai notiek, cienījamā Labanovskas kundze!"

Tiesa, man vēl nav skaidrs, ko iesāksu ar šo talonu — kārsu uz naglīņas vai likšu zem stikla, lai saglabātu kā laikmeta simbolu, taču es uzskatu, ka labs joks (mūsu lasītājas piedāvājums) ir 366 rubļu vērts. Jūs neapšaubāmi saņemsiet mūsu žurnālu, cienījamā kundze, taču pārējiem interesentiem, kas arī nezina, kur likt apkures talonus, mēs netaisāties tos mainīt pat ar piemaksu!

Labanovskas kundze vēstulē redakcijai drusku ir sapikusi, ka par mūsu pirmā pusgada abonementu pārmaksas: pērkot kioskos, būtu bijis jāizdod nevis 216, bet gan tikai 144 rubļi. Te varu vienīgi piebilst, ka šī netaisnība ir novērsta — sākot ar 7. numuru, "Dadzis" kioskos maksā 29 rubļus, kamēr pasūtītājiem cena paliek nemainīga — 20 vai 18 rubļi par numuru (5,5 rubļi no šīs summas tiek pastam!). Īsi sakot, viss atkal nostājies savās vietās, neviens nav apkrāpts, bet ieguvēji joprojām ir un būs pasūtītāji. Starp citu, "Dadzi" nākamajam mēnesim var pasūtīt līdz šī mēneša 20. datumam.

Egons Strautiņš

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

GALVENAIS REDAKTORS Egons Strautiņš.
REDAKTORI: Andrejs Puriņš un Ilze Strautiņa.
KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis un Andrejs Vite.
LITERĀRAIS REDAKTORS Antons Sondors.
MĀKSJUNIEKS Uldis Freimanis.
DIZAINS Egils Griķis.

Saimniecība

DIREKTORS Juris Vingris.
GRĀMATVEDE Astrīda Ola.
DATORU OPERATORE Anna Trīle.

Redakcijas adrese

Balasta dambi 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.

Tālruni: 465 960, 469 568, 460 331.

Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.
Izdevējs: SIA izdevniecība "DADZIS".

Salikts SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā.
Pasūtījuma Nr. 520

Cena kioskos 29 LVR

Mana viskarstākā vēlēšanās ir,...

Kāds kungs, mana paziņas draugs, viendien Liepājā gājis uz pirti. Bet bijis tā satriekts par dubultoto bādēšanās cenu (līdzī nēmtās pirtsslotas dēļ) savukārt kaunējies riņķī griezties), ka vispirms pirts bārā uzsaucis vairākus mēriņus sīvā un tikai tad, skopumu nodzinis, par pēdējo naudu kāpis uz lāvas.

Bet citreiz uz pirti vairs nav gājis. Šī kunga skopulības dēļ Liepājā pēdējo pirti tā arī nācās slēgt — nebija, kas mazgājas. Un tagad šī utubungas dēļ mēs te, Liepājā, pirms Saeimas vēlēšanām varam sākt kasīties. No tā es baidos. Tāpēc mana viskarstākā vēlēšanās ir, lai jūra šovasar būtu silta.

Katrīna Bozis

—Par ko balsosi?!

—Par to dziesmiņu "Man vienalga viss"!

UĞIS MEŽAVILKS

No savas kabatas

Augstajā namā nākošais Saeimas deputāts un liberāla partijas priekšnieks Jānis Danoss stāstīja dažiem tagadējās Augstākās Padomes deputātiem: "Es nabags un plukata nekad nav bijis. Redz, vajadzēja pierēģistrēt manu partiju, es pats no savas kabatas izvilku 20 stabus un samaksāju to naudu."

Garām gāja kāds deputāts, kurš vēlējās palikt nezināms, un piebilda: "Nu, ja liberāla partijā viens pats loceklis vien ir, tad skaidrs, ka par visu jāmaksā no savas kabatas."

Noklausījās Emīls Klusais

Viennozīmīgi runājot...

No intervijas ar Saeimas kandidātu

— Kādas ir jūsu domas par mūsu valsts ekonomiskās attīstības ceļiem?

— Jautājums ir ļoti interesants un prasa tiešu atbildi. Šobrīd mēs ar tukšām frāzēm nedrīkstam izvairīties no atklātības, it īpaši jau tāpēc, ka runa ir par ārkārtīgi svarīgiem jautājumiem. Tas, ko es teikšu, daudziem nepatiks, taču tautai jāzina patiesība!

Un tas ir viennozīmīgi! Šajā jautājumā esmu principiāls un manu pārliecību nesašķobīs nekādas strāvas ne no labās, ne no kreisās, ne, piedodiet, no apakšas.

— Kāda ir jūsu attieksme pret privatizāciju?

— Šajā jautājumā, atklāti sakot, es orientējos vāji, taču stāvu noteiktā pozīcijā. Mana pozīcija ir viennozīmīga! To es jums saku no tīras sirds. Kā mēdz teikt, atklātību pret atklātību. Jūs zināt, ka nebūt ne visi ir ieņēmuši viennozīmīgu pozīciju, daudzi izsakās neviennozīmīgi, bet ar to mēs nedrīkstam samierināties.

— Piedodiet, cik jums gadu? Un kur jūsu sieva iepērkas?

— Runājot par vecumu, man, pats par sevi saprotams, nav ko slēpt. Es pašlaik te stāvu jūsu priekšā un jebkāda izlocīšanās būtu vienkārši muļķīga. Bet sievai es pats bieži jautāju: kur tu ņem tādas skaistas lietas? Viņa man vienmēr atbild viennozīmīgi!

Izvaicāja Ziedonis Donis

NETIRAKOSIM AR VĒLĒŠANĀM!

Paskatieties, mīļie, kas apkārt notiek! Kašķēšanās, plēšanās, šmuces liešana... Īsāk sakot, vēlēšanu kampaņa. Varbūt vēlāk, kad Saeima būs ievēlēta, ļautiņi nāks pie sajēgas? Nekur viņi nenāks, pēc tam vajadzēs prezidentu celt, un ēšanās sāksies ar jaunu švunku. Balis āprātiņš, vai ne?

Un it nevienam neienāk prātā, ka visa tā jezga ir pa tukšo! Ne mums tādas vēlēšanas un celšanas vajag, nekā. Pie Saeimas un prezidenta mēs varam tikt daudz vienkāršāk, vajag tikai smadzenes pakustināt. Vispirms tiksim skaidrībā, kādus rumpišus mēs gribam likt pie teikšanas. Tak jau tāds, kam salmi nav bēniņos! Ļoti labi, bet kur tādi rumpiši mētājas? Pašā augstākajā Padomē, re, kur viņi mētājas!

Atcerēsimies, ko teica deputāts Budovska kungs, kam bija uzdots ielurēt savu kolēģišu ienākumu deklarācijās. Viņš teica, ka trešā daļa deputātu ar biznesu neesot noņēmusies. Tos tad tūlīt atliksim pie malas — ja cilvēks, tik augstā amatā ticis, nav iemācījies zelta olas dēt, ar viņa saprašanu ir kā ir.

—Re, kā jaunie aizstāv savas krāsas!

GUNĀRS
BĒRZIŅŠ

Tāpat pie malas atliksim tos deputātiņus, kas noņēmušies ar mazmazitiņu biznesiņu. Tā sakot, piepelnījuši silķi pie maizītes. Miers ar viņiem, vērsīsim savu skatienu uz ērgļiem, ko gudrības spāmi uznesuši naudas čupai pašā spicē. Budovska kungs, Dievam žēl, ērgļus nav nosaucis vārdā, bet mūs ārkārtīgi interesē, cik bieza bijusi šito deputātiņu kabata pirms ievēlēšanas un cik bieza tā ir tagad. Visā rūtainajā pasaulītē vēlētajiem ir tiesības saviem deputātiņiem jautāt, kādu summiņu viņi, likumus dodami, ir iekāsuši. Kāpēc mēs to nedrīkstam zināt? Turklāt mums nav nodoma viņiem piesieties — fui, nē! —, mēs vienīgi gribam uzzināt, kuri deputātiņi ir tie gudrākie, un tūlīt, bez visām vēlēšanām, viņus iesēdināt Saeimas krēslos. Žip, rip, un iekšā!

Droši vien atradīsies kašķi, un tie tūlīt brēks: "Vai tu, kvēps, nezini, ka šodien Latvijā ir vēl gudrāki rumpiši, kas mēnesi ķešā bāž pusotru miljonu un kas aizdiķa bankās paspējuši nolikt piecus dolāru miljardus?" Jā, mīļie kašķi, to es zinu! Bet, atļaujiet jautāt, kas pieņēmis tādus likumus, ka daži rumpiši var stāvus bagāti tikt? Mūsu deputātiņi! Tātad viņi ir paši gudrākie, daudz gudrāki par pirmskara Latvijas likuma devējiem. Vai toreiz apsviedīgi rumpiši drikstēja noņemt ar naudas mišanu, mežu izandeļēšanu, spirta dzišanu un valūtas eksportēšanu? Ni un ni! Kurš to provēja, tas tūlīt ielaidās būrīt kā balodītis.

Bet tās, protams, ir nianse. Galvenais, ka Saeimu mēs varam nokomplektēt piecās minūtēs un ķerties pie prezidenta celšanas. Arī tā nav problēma. Pašķirstīsim avizes un palasisim, kas tur bija rakstīts par Šteina kungu. Vicinādam savu deputāta mandātiņu, viņš ņēmis un izlaidis no cietuma vienu kungu, bet tas viņam paklusām uztaisījis māju. Ja tā ir taisnība, tad prezidents nav jāmeklē. Otru tik gudru deputātu mēs vairs neatradīsim, tāpēc sēdināsim Šteina kungu kariatē un vedīsim uz Rīgas pili ar baltiem zirgiem!

Līdz ar to viss būs pa pirmo. Mums atliks vienīgi uzsaukt Saeimai un prezidentam trīs reizes urrā, iedzert vienu šnabiti un uzkost garoziņu ar sāli. Nu tad, priekā!

Andrejs Skailis

LUDMILA BULIKINA

LAMBŪRIJA

PRIEKŠVĒLĒŠANU DRUDŽĪ

Lambūrija ir neliela valstiņa Āfrikā. Tā nesen atguvusi neatkarību. Tur pašlaik notiek gatavošanās jauna parlamenta — vietējās saeimas vēlēšanām. Piedāvājam mūsu korespondenta materiālu no Lambūrijas galvaspilsētas Traidirimdirādijas.

Šajās dienās Lambūrijas Augstākajā Padomē izcēlās apjukums. Sabiedriskās domas pētīšanas institūta statistiķi paziņojuši, ka pēc viņu datiem nākamajās saeimas vēlēšanās piedalīšoties mazāk par pusi balsstiesīgo republikas pilsoņu.

— Tā ir katastrofa! — pirmais kā vienmēr izteicās LDP frakcijas aktīvākais loceklis deputāts Bajadēra. — Tad jau saeimas nemaz nebūs!?

— Nebūs ne tikai saeimas, nebūs arī mūsu! — deputāts Vaivaiods no savienības "Lambūrijas ceļš" atļāvās piebilst. — Tas būs krahs!

— Kungi! Nevajag priekšlaicīgi krist panikā! — vārdu ņēma viens no LNK līderiem deputāts Ķiršfrišs. — Steidzīgi jāizstrādā svaigākas vēlēšanu programmas. Ar vēlētajiem ir tāpat kā ar zivīm. Negaršo viena ēsma, varbūt uzkodīsies uz otras.

— Tāds variants neder! — "Zaļo palmu" partijas aktivists deputāts Šūts Ķiršfrišu pārtrauca. — Laika pamaz. Saeimas vēlēšanas jau pašā degungalā.

Visi deputāti paskatījās uz runātāju un bez ierunām piekrita, jo Šūta mazais deguns patiešām bija knapi saredzams.

— Bet ko tad mums darīt? — deputāti sauca cits par citu skaļāk un apjukums auga arvien lielāks.

Un tad, kā jau tas ir bijis ne reizi vien, Lambūrijas Augstākā Padome pierādīja, ka kritiskās situācijās tā ir idejām bagāta un tāpēc dzīvotspējīga.

— Man ir priekšlikums! — tribīnē kāpa "Vienotās frontes" deputāts Ihahā un apņēmīgā balsi paziņoja: — Ja vēlētajiem negrib, lai viņi nebalso. Mēs balsosim viņu vietā!

Priekšlikums bija tik negaidīts, ka labu laiku lielajā kongresu zālē valdīja kapa klusums. Tad sāka grandēt aplausu vētra un sajūsmas saucieni: "Pareizi! Lai notiek! Galu galā, partijas taču ir republikas iedzīvotāju apzinīgākā daļa! Tām ir tiesības izteikties vēlētajiem vietā!"

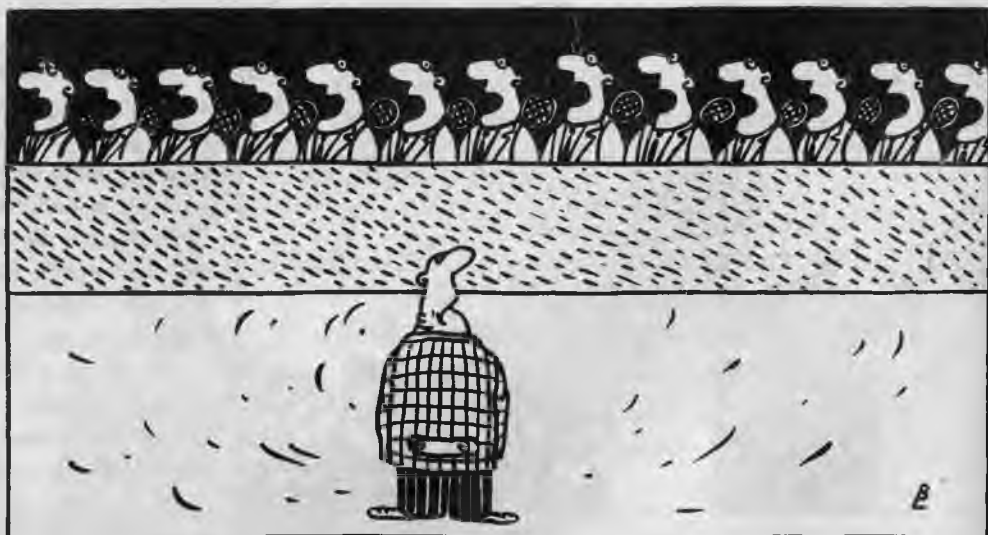
Kopējo eiforiju gandrīz vai izjauc kāds neatkarīgais deputāts no sociālu vidus. Šis apjucis jautāja:

— Bet kā tas izskatīsies, ja es balsošu pats par sevi?

— Tas tev nebūs jādara! — spožā priekšlikuma autors viņu nomierināja. — Par tevi balsos Džo, Jū un Edū. Protams, ja tu viņus mācēsi ieinteresēt. Bet tu savukārt balsosi par viņiem. Ja viņi pratīsies... Savukārt par Šūtu balsos visa LNK frakcija. Bet viņš — par šīs frakcijas kandidātiem. Un tā tālāk. Tāpēc jau pastāv pirmsvēlēšanu cīņas. Vārdu sakot, mums, deputātu kandidātiem, nav ko uztraukties. Vēlēšanas būs un mēs būsīm saeimā. Un arī vēlētajiem var būt apmierināti: to melno darbu viņu vietā izdarīsim mēs paši — savu vēlētajiem kalpi.

Pēc šiem vārdiem atskanēja Lambūrijas valsts himna un AP deputāti pasludināja pirmsvēlēšanu brīvdienas.

Jāzezs Juzefs

LUDMILA BULIKINA

LETARGIJA

Firmas veikala "Spiritus" krāvējs Nameitis nogulēja letargiskajā miegā trīs diennaktis. Tas nebija nekas neparasts, jo Nameitis visu savu apzināto mūžu bija pārliecināts, ka vienreiz tā varētu gadīties. Viņš ir no tiem cilvēkiem, ko rītos visracionālāk būtu modināt ar lielgabala šāvieniem vai vulkāna izvirduma dārdiem.

Pamodies viņš tikai bažijās, vai pēc letargiskā miega spēš iekļūties apkārtējā dzīvē. Ņemot vērā tagadējo paātrināto notikumu attīstības tempu.

Lai atgūtu tonusu, Nameitis vispirms iestiprinājās ar Fjodora šnabi, un tad pajautāja Petermanim — viņa mājā un viņa malkas šķūnītī Nameitis bija kritis un gulējis letargiskajā miegā —, vai viņš joprojām sastāv laulībā ar to pašu sievu, kādas tagad cenas, piemēram, cik jāmaksā par tramvaju, cik par siļķi, kāds karaļpāris tagad viesojas Latvijā, kāda tagad te nauda, vai pilsētā tā pati pašvaldība, vai holandieši savu atkritumu dedzinātavu jau uzcēlušī un cikos saule lec un riet, vai radusies kāda jauna valsts, izvirdis vulkāns, plosīties cunami.

Apbruņojies ar zināšanām, Nameitis riskēja aizstaigāt līdz tuvējai Ieskrietuvei.

Un tieši tur nabaga vīrs iekritis. Viņš gandrīz piekauts. Viņam

iešļakta acis glāze tomātu sulas.

Sācies ar to, ka viņam par sarunu biedru uzmeties solīda paskata kungs lāsumaina auduma žaketē ar vārnu kājiņu rakstu.

Nameitis sapratis, ka deputāts. Jeb varbūt — kungs, kas kāro tikt Saeimā.

Runājušies, iemalkojuši piparu šņabi. Lāsumainais virzījies uz Saeimas vēlēšanu tematu.

— Manu balsi zvejo? — Nameitis, viltīgi piemiedzis acis, pajautāja. — Es, tavai zināšanai, vēl domāju, iet man vēlēt vai ne. Varbūt man neatliks laika.

— Tu būsi nodevējs, ja nepiedalies vēlēšanās, — lāsumainais uz to teicis, pacēlis rādītājpirkstu, tad iemalkojis un turpinājis: — Mūsu partijas liste, zvēru tev, tautai vistuvākā. Bet par tādiem nodevējiem kā tu es rakstīšu avīzē.

Visvairāk Nameiti esot kaitinājis tas paceltais rādītājpirksts.

Viņš arī iemalkojis un tad vēl viltīgāk pajautājis:

— Vai tavā programmā ir skaidra nostāja pret īpašumu?

— Būs! — lāsumainais uzsitis dūri uz galda. — Nostāja būs.

— Un kā tu esi iecerējis cīnīties pret korupciju, ierēdņu bezatbildību un birokrātismu?

— Izrēvēsim!

— O! Tu arī laikam met acis uz zemniekiem, ja sāc runāt par zemes darbiem?

Lāsumainais brīdi vēries Nameitū duļķainu skatienu, tad pateicis:

— Nav slikta doma.

Bet Nameitis šitam deputātam nemaz nesimpatizējis, viņam tas vīrs riebies un nekādu domu pasviest šitādam viņš nemaz nav gribējis. Tāpēc pajautājis vēl viltīgāk:

— Vai tu jau esi atradis savu nišu?

ERIKS OŠS

Lāsumainais iemalkoja vēl.

— Man nišas nav jātup, manai partijai vēji pūš burās, — viņš lepnī teicis.

— Ko? — Nameitis iesaucies. — Kas tu par deputātu, ja tev nav savas vietas biznesā! Tad jau tu arī esi bijis letargiskajā miegā, ja neesi paguvīis nodrošināties!

Un tad tas noticis. Lāsumainais, galdiņu grūstīdams, slējies kājās.

Bet, tā kā viņi abi diezgan jau bijuši malkojuši, uz kājām neko stingri neturējies un Nameitum pa aci trāpīt nav varējis. Iešļācis tikai acis tomātu sulu.

— Nu gluži kā Anglijas parlamentā, — Nameitis vēlāk stāstīja Petermanim. — Bet man tomēr liekas, ka tas nebija īsts deputāts. Par ko viņš tā sapīka?

Katrīna Bozis

Ēzelītis I-ā, trusiši un Sarkanie Vilki

Sotiriska pasacina

Pie durvim klauvēja.

Ēzelītis I-ā lēnitiņām pacēla nokārto galvu un dobajā balsī ierunājās:

— Iekšā!

Ieskrēja stipri uzbudināts Sivēns.

— Palīgā! — viņš iekviecās. — Trusiša radi un draugi atkal plūcas!

— Kur viņi plūcas? — jautāja I-ā. — Un kāpēc viņiem jāplūcas?

— Viņi plūcas savā biedrībā. Un plūcas tāpēc, ka nevar vienoties, kuram būs noteikšana Trusiša biedrības mājā.

— Man tā lieta sāk apnikt, — drūmi sacīja I-ā. — Cik ilgi var plūkties? Tu vari iet. Es izdomāšu, kā rīkoties.

Viņš atkal nokāra galvu un iegrima dziļās pārdomās.

Kad sabruka ļaunā Burvja karaļvalsts, tad arī Vinnijs Pūks un viņa draugi izsludināja mežu, kurā viņi dzīvoja, par neatkarīgu republiku, bet Sešas Priedes par tās galvaspilsētu. Par galvaspilsētas mēru ievēlēja ēzelīti I-ā. Nu viņš varēja atstāt Drūmo Kaktu un pārcelties uz īpaši viņam iekārtotu kabinetu, kurā atradās milzīgs galds un plats atzveltnes krēsls.

Tajā viņš tagad caurām dienām sēdēja un, galvu nokāris, sporigi domāja. Galvaspilsētas mēram bija tik daudz par ko domāt. Un nu vēl šie mūžam nesaticīgie, savstarpēji nenovīdīgie trusiši!

Kabinetā bija arī zvans. I-ā piezvanīja, un ienāca Jenots.

— Tu esi mans kārtībnieku priekšnieks, — teica I-ā. — Trusišu ķīvīni ir jāizbeidz. Nem savus vīrus un iztīri to biedrību no visiem, kas tur iekšā! Aizslēdz durvis, un atslēgu atnes man!

— Tur nāk arī maziņi trusēni dziedāt un dancot.

— Vienalga. Met visus ārā! Aiz jipām, aiz ausīm, aiz pakaklējām.

— Bet vai tas būs likumīgi? — Jenots pakasīja aiz auss.

— Likums esmu es! — ēzelītis izvērša krūti.

Viņš atkal iegrima domās, līdz viņu iztraucēja jauns klauvējiens. Šoreiz ienāca Vinnijs Pūks.

— Sarkanie Vilki mītiņo kalniņā, un trusiši apbedījuši savu pelēko Vilku un Sarkano Vilku saplosīto radnieku kauliņus, — viņš sacīja.

— Kā viņi uzdrošinājās! — I-ā saslējās.

— Es viņiem parādīšu!

Taču pēc britiņa viņš atkal saduga krēslā.

— Tu saki: Sarkanie Vilki? Viņi ir draugos ar Milzu Lempjiem. Un Milzu Lempji ir ļoti, ļoti bagāti. Turpretī trusiši ir ļoti nabadzīgi. Arī es esmu ļoti nabadzīgs. Atceries, kad man bija dzimšanas diena, tu man uzdāvināji tukšu medus podiņu, bet Sivēns — saplēstu balonu. Milzu Lempji būtu bijuši daudz devīgāki. Mēs neaiztiksim Sarkanos Vilkus.

— Bet viņi uzvedas ļoti izaicinoši, — Pūks iebilda.

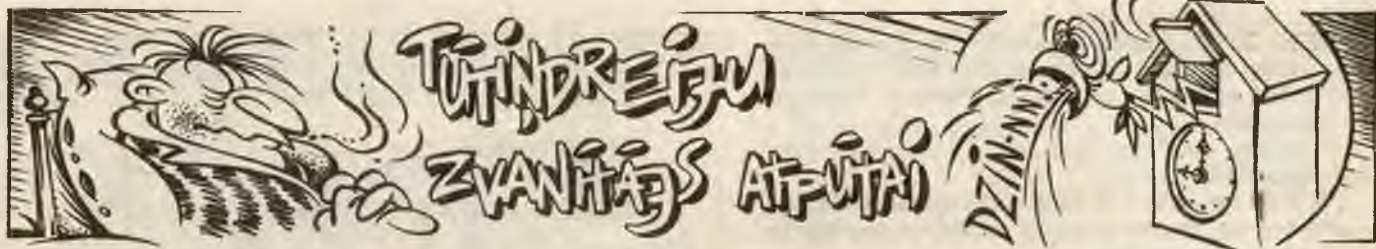
— Lai. Mēs izliksimies, ka neesam to pamatinājuši. Turklāt — man nesen atkal pazuda aste. Iespējams, ka tā ir Sarkano Vilku ķetnās.

— Ja tu neko nevari darīt, varbūt paziņosim Tīģerim? Lai viņš tos savalda.

— Tīģerim? — I-ā greizi pasmaidīja. — Vai tad tu nezini? Tīģerim jau sen ir falša aste. Īsto viņš ir pazaudējis. Iespējams, ka tā atrodas Sarkano Vilku arhīvā. Lūk, kā. Tu vari iet.

— Neko nesaproto, — lāčodams uz savu māju, murmināja Vinnijs Pūks. — Bet es jau esmu tikai lācis ar zāgu skaidām galvā...

Kārlis Reimanis

Visi uz Parīzi!!!

Mēdz apgalvot, ka Rīga esot mazā Parīze. Tātad Latvijai vajadzētu būt mazai Francijai. Diemžēl...

Francijā ikviena cietumā pavadīta diena ir uzskatāms apliecinājums brīvās pasaules dzīves priekšrocībām un SVF rekomendāciju pareizībai. Ja mums izdotos Francijas cietumā pavadīt kaut pāris nedēļas! Mēnesi! Nemaz jau nerunājot par rožainām ceļībām uz pusgadu!

Cietuma kameras labākas nekā tūristu viesnīcas: vienvietīgas, divvietīgas un trīsvietīgas. Ar iebūvētām mēbelēm. Ar sanitāro mežglu. Ar silto un auksto ūdeni. Ikvienam ieslodzītajam bez maksas izsniedz ķemmi, zobu suku, zobu pastu, skūšanās krēmu, šampūnu, veļas pulveri, tualetes papīru, divas vilnas segas, divus frotē un divus kokvilnas dvieļus. Gultas veļu maina reizi desmit dienās.

Ieslodzītais uzturā pie pusdienām, brokastīm un vakariņām saņem arī augļus. Un divdesmit gramus šķīstošās kafijas. Svētdienās — saldējumu vai vaniļas krēmu.

Bet pats galvenais ir tas, ka ieslodzītais mēnesī nopelna caurmērā piecsimt dolārus!

IMANTS MELGAILIS

Ja Rīga tiešām būtu mazā Parīze un Latvija — mazā Francija, tas nūdien būtu brīnišķīgi. Ikviens taču vēlētos labprātīgi aizvērt aiz sevis Centrālcietuma vārtus! Lai pelnītu! Lai palīdzētu valdībai.

Jo, būsīm atklāti, pēc zinošu cilvēku aprēķiniem valdības parādi ārvalstu kreditoriem jau sasnieguši iespaidīgu skaitli — simt sešdesmit dolārus uz vienu republikas iedzīvotāju, ieskaitot zīdaiņus. Bet šī nauda taču būs jāatdod. Tālab ikvienam Latvijas iedzīvotājam — cietumsodu Francijā! Uz starptautisku nolīgumu pamata. Nešķirojot latvieti no francūža. Ar trīsdesmit procentiem ienākuma nodokļa republikas budžetā. Valūtā, protams. Tikai mēnesis — un jau var braukt mājās ar *pežo*, *reno* vai *žiguli*. Tikai gads — un ikviens latvietis pēc pastāvošā valūtas kursa jau atgrieztos mājās kā miljonārs.

Latvija plauktu un ziedētu! Protams, ja valdība to atbalstītu. Bet, ja ne, šo svētīgo misiju varētu uzņemties kāda tūrisma firma, kāda SIA, kāds Limiteds. Bez iepriekšējas samaksas. Par divdesmit procentiem no ieslodzīto ienākumiem.

Varbūt pamēģināt?

A. Brālītis

Laika kavēklis biznesmeņiem

Sagriež sīkos neregulāra izmēra gabaliņos divus pagaidu maksāšanas līdzekļus piecsimt rubļu vērtībā katru un lūdz viesus no šiem gabaliņiem sastīķēt vienu modernu piedotu naudaszīmi.

Jautrība visam vakaram garantēta. It īpaši, ja viesi atklās, ka sagrieztie piecsimtnieki kopēti uz krāsu kseroksa.

Uz viesību galda novieto importa dzērienu pudeles un, samainot vietām pudelju saturu, dod iespēju viesiem noteikt dzēriena marku tai vai citā pudelē.

Spiritu "Royal" izmantot šim nolūkam vēlams tikai tajos gadījumos, kad viesos ieradusies sievasmāte vai tai pielīdzinātas personas.

Mazas viltības

Pagriežot pulksteņa rādītājus par vienu stundu atpakaļ darba dienas sākumā un par vienu stundu uz priekšu darba dienas beigās, diennakti var ietaupīt divas liekas stundas pelnītai atpūtai.

Atrodot uz ielas maciņu ar latiem un nododot to policijā, jūs varat iemantot godīgu cilvēka slavu. Atrodot uz ielas kofertīti ar dolāriem un nododot to policijā, jūs riskējat kļūt par apsmieklu godīgiem cilvēkiem.

IMANTS MELGAILIS

Iepērkot vairumā telefona automāta žetonus un pārdodot tos pēc pusgada, jums ir izredzes no šāda darījuma gūt prāvu peļņu.

Sabiedrību "Dzīves līnija" nav vēlams sajaukt ar pilsoņu kopu "Latvijas ceļš". Lai gan nosaukumi ir līdzīgi, mērķi tomēr dažādi.

Naudas noguldīšanā ikvienam šodien ir visplašākās iespējas. Komercbanka. Krājbanka. Privātbanka. Šīs izvēles iespējas saglabājas pat tad, ja iespēju realizācija ir apgrūtināta.

Deputāts atpūšas

Zvana telefons.

— Hallo, pasauciet, lūdzu, deputātu Krancu!

— Viņa nav, viņš atrodas atpūtas namā.

— Uz ilgu laiku?

— Uz ilgu laiku.

— Vai esmu jūs pareizi sapratis?

— Jūs esat mani pareizi sapratis.

Tirdzniecības vēstis

Japānas firma "Kio-kio-san" pēc Labklājības departamenta noslēgtā sadarbības līguma ar šīs firmas pārstāvi Baltijas republikās Okajaka Okamari kungu sākusī ražot jauna tipa mazgabarīta ledusskapjus tām daudz bērnu ģimenēm, kurās ienākumi uz vienu ģimenes locekli ir zemāki par krīzes iztikas minimumu.

Ledusskapis ir lēts, ērts, darbināms ar baterijām un aizņem tikpat vietas, cik modinātājpulkstenis.

Ja...

*Optimistiskas
komercstrukturālas pārdomas*

...Ja ikvienam AP deputātam tikai vienā republikas preses izdevumā būtu tikai viens informators, ikviens deputāts varētu atmāskot ikvienu redaktoru vēlēšanu cīņas pasākumu falsifikācijā.

...Ja no siltā ūdens krāna trīsdesmit dienas mēnesī tek ūdens ar divdesmit grādu temperatūru, var izskaitļot, ka piecpadsmit dienas ir tecējis ūdens ar normatīvo četrdesmit grādu temperatūru.

...Ja jūs vispirms visu pārdomājat, izsverat, aprēķināt un tikai tad lemjat, jūs rīkojaties kā privātpersona. Ja jūs vispirms lemjat un tikai tad visu pārdomājat, izsverat un aprēķināt, jūs rīkojaties kā MP darbinieks.

...Ja valdība nolemtu 37% sociālo nodokli turpmāk piedzīt nevis no darba devējiem, bet gan no strādājošajiem, vidējā alga republikā palielinātos par vienu trešdaļu. Ja alga palielinātos par vienu trešdaļu, nodokļos aizietu puse no algas un vidējā pirktspēja republikā samazinātos.

MARATONKONKURSS- KĀRTĒJĀ PIETURA

Lai gan optimisms esot muļķu mīrinājums, žūrija visnotaļ ir tā noskaņota, ko novēl arī saviem darba devējiem — lasītāju darbu maratonkonkursa dalībniekiem.

Kā gan nebūt optimistiem, ja pie humora apvāršņa te Aizputē, te Jelgavā, te negaidot arī Jumpravā regulāri uzlec arvien jaunas talantīgas un daļēji pat spožas zvaigznes. Ja tā turpināsies, "Dadzi" pirkts gan rakstošo lasītāju labvēļi, gan skauģi, un aizvien vairāk lasītāju būs mūsu žurnālam. Un tas ir labi! Labi arī tas, ka šodien ar panākumiem maratonā beidzot debitē arī pirmā dāma, rīdziniece, kas sevi lūdza dēvēt par Dārtu Kripatiņu (dāmas īstais vārds — honorāru sarakstā).

Paldies, mīļās dāmas un godājamie kungi! Ja jūs īstenosit savus draudus, arī mēs būsīm savu uzdevumu augstumos. Un atsūtīto publicēsim. Vai nepublicēsim. Tas atkarīgs tikai un vienīgi no jums. Jo, kā jau atkārtots ne vienu reizi vien, katra lasītāja darbs ir labākais darbs, kamēr cits lasītājs nav atsūtījis vēl labāku.

Bet labākie darbi vēl joprojām top. Tātad — pie darba! Par prieku draugiem un par spīti skauģiem!

Dežūržūrists Žanis Ezītis

Kā būtu, ja tā būtu?!

Mums visiem ir vajadzīgas sliedes. Pareizās sliedes. Ekonomikai ir vajadzīgas savas ekonomiskās sliedes, tirdzniecībai — savas tirdznieciskās. Lai ripotu pa dzīvi kā smērēts. Vai pat kā nesmērēts. Bet lai ripotu.

Mācīsimies no tramvaja. No elektriskā vilciņa. Nekur un nekad tie no sliedēm nenoskries. Neceļos neapmaldīsies. Nav vis tā, kā manai paziņai Štokiņai. Ja man kāds veiksmīgāks pirkums, viņai tūlīt dvieļis ap galvu. Iet dārdēdama un grabēdama. Esot izsista no sliedēm.

Bet pamēģiniet tramvaju izsist no sliedēm. Elektrisko vilcienu. Sutas

bānīti. Tie savas sliedes zina. Neies ne pa labi, ne pa kreisi. Neskries ar likumu pie brūtes vai pudelesbrāja. Pat kolēģim ceļā priekšā neskries. Pat ja gribētu.

Tramvajs apstājas pie staba. Pie staba ar lielo burtu "T". Pat pie nogāzta staba. Tramvajs ir ļoti audzināts. Elektriskais vilciens arī. Tie iet pa iebrauktām sliedēm. Tā vajag. Bet mēs?! Skrien tu, cilvēks, kā viens suns. Meklē, ošņā, prašņā. Ko kur var dabūt? Kur var tikt pie naudas? Kur no naudas tikt vajā? Ko pirkt, ko nepirkt? Ko ņemt, ko neņemt?

Nekādu iebrauktu sliežu!

Labi, ka vismaz ielas ir izbūvētas. Redzam, pa kurieni jāiet. Ja ielu nebūtu, varbūt vispār ietu riņķi apkārt. Kā bullis ap mietu. Pa taisno, pa greizo vai pa liko. Un ar tām ielām arī tā ir, kā ir. Nekur nav norādīts, kāda kura iela. Pareizā vai nepareizā. Ceļš vai neceļš. Strupceļš vai mājupceļš. Kas gan nekaitētu, ja uz katra ielas stūra būtu skaidri un gaiši uzrakstīts: "Pareizā iela". Vai, gluži otrādi — "Nepareizā". Neraksta viss.

Taču laiki mainās. Uzrakstu nav, bet mājienu ir. Kaut vai ar izbūvētām restēm. Ieraugi restes un saproti, kādā zemē esi nokļuvis. Kādā pasaulē dzīvo. Veikali, iestādes, dzīvokļi aiz restēm. Ļaudis, kam vairāk naudas, aiz restēm. Un domā, ka aiz restēm esam mēs — visi pārējie. Jo kam pieder iela? Tam, kam... Un mēs piederam tam, kam pieder iela.

Tramvajam ir savas sliedes. Elektrovilciņam savas. Kā būtu, ja mums katram būtu vismaz sava iela? Vai vislabāk — pilsēta. Viena pilsēta žulikiem, otra — nežulikiem. Katrs staigātu pa savām ielām, katrs ripotu pa savām sliedēm.

Kāda mierīga dzīvīte gan mums tad būtu!

Protams, ja tas tā būtu.

*Dārta Kripatiņa,
Rīgā*

Dosim Latvijai faraonu!

Mans kaimiņš nekad nav bijis īsti gudrs, bet pēdējā laikā kļuvis vispār neciešams. Guļ mājās, klausās Zvaigzņiņu brīdī, pīpē tikai biedra Uricka fabrikā ražoto “Belomorkanal” un prāto, kā bez naudas kļūt bagātam.

Normāls cilvēks bez starta kapitāla pāris mēnešus paubagotu tirgū, aizbrauktu uz Zviedriju, noorganizētu regulārus humānās palīdzības sūtījumus savam privātajam komerckioskam un dzīvotu zaļi. Bet kaimiņam, redz, tas nav pa prātam! Komerckioski neatraisot radošās potences, vajagot kaut ko vērienīgāku, lai pasaule nobriekšķ.

Re, tai pašā Zvaigzņiņu brīdī esot reklāmas kampaņa sportiskajiem ežiem. Kaut kur pasaulē numurēti eži skrien pa stadionu, darbojas totalizators, smukas meitenes iznēsā karstas picas un aukstu zapsūdeni... Tauta nāk, maksā, sponsori arī reklamējas un arī maksā... Bet, ja vieni maksā, otriem nāk naudiņa.

Latvijai arī esot vajadzīgas sportisko ežu sacensības!

Bet es nudien šaubos, vai vispār kas iznāks no šitās idejas. Jo mums ir demokrātiska valsts un demokrātiska ierēdniecība. Bet demokrātiskā valstī katrs štrunta ierēdnītis iedomājas, ka ir pasaules naba. Un, ja kaut ko nespēj saprast, uzskata, nesapraštais nav iespējams tikai tāpēc, ka nav iespējams nekad.

Pavisam cita lieta, ja pie mums valdītu totalitārisms. Ja pratīsi pareizi pasniegt ideju vadonim, viss būs kārtībā. Ko vadonis teiks, to ierēdnīši domās un, protams, arī darīs.

Ņemsim vēsturi, ņemsim kaut vai Ēģipti. Kāds senais priesteris izdomāja, ka ar Nilu, krokodi-

liem un tuksnesi vien ir par maz, lai pievilinātu starptautisko tūrismu. Čalis izstrādāja biznesa plānu: jāceļ piramīdas un sfinksas. Izstrādāja, aiznesa plānu faraonam un iestāstīja šim, ka tā būs laba reklāma gan Saules kultam, gan faraonam pašam.

Pārējais bija tikai laika jautājums.

Tagad visa Ēģiptes ekonomika balstās uz tūrisma industriju. Boingi riko čārterreiskus, bagātie tūristi fotografējas uz kamieļiem piramīdu fonā, nabadzīgie arābi tirgo pie piramīdām karstas picas un aukstu zapsūdeni un kļūst stāvus bagāti...

Manuprāt, Latvijā arī vajag savu faraonu. Nāk virsū vēlēšanas, mēs ar kaimiņu iesaistāmies, atrodam piemērotu faraona kandidātu — kaut vai Žirinovski jeb Ņevzorovu, jo latvietis latvietim nav autoritāte, — un lieta darīta. Faraons radīs Saules vai vismaz Auseklīša kultu, ekonomikas straujas atveseļošanās kultu ja ne uz piramīdu, tad uz to pašu sportisko ežu rēķina — pēc pāris gadiem eži skrien, nauda nāk, sponsori reklamējas un maksā, tauta nāk un maksā...

Ja nauda būs, pēc kāda laika Eiropu var pievienot Latvijai. Izzudīs vajadzība pēc savas armijas, ietaupīsies budžets, nevajadzēs maksāt naudu muitniekiem un robežsargiem... Pēc kāda laika vispār var sākt domāt par visas pasaules pievienošanu Latvijai. Viena planēta, viens valdnieks, viena valsts valoda.

Un nekādu problēmu ar sportiskiem ežiem!

*Indulis Lapiņš,
Jumpravā*

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

MEISTARS ĒRIKS OŠS

Diemžēl...

Kādu dienu salonā "O, Zuzanna!" ienāca dāma un stādījās priekšā.

— Esmu Otilija Mežaroze, īpaši labu smaržu pazinēju, gaišreģu, galdiņa dancinātāju, riebeļu, pūšlotāju un eņģelišu taisītāju asociācijas prezidente.

— Zuzanna Zīlīte, — nosaucu savu vārdu. — Ar ko varu pakalpot?

Dāma paošņāja gaisu.

— Kādas smaržas jūs lietojat?

— Šaneli numur pieci, — es ārēji vienaldzīgi, bet iekšēji lepmi atbildēju. Tā taču bija mana mīļotā dāvana dzimšanas dienā.

— Polijas ražojums.

— Nē, ko jūs! — es protestēju. — Pirkta Parīzē.

— Mulķības! — dāma bija kategoriska. — Centrālīrgus būdā.

Āprāts! Centrālīrgus būdā? Bet tad jau var būt arī tā, ka viņš nemaz nav Parīzē bijis? Vai maz lasīts par to, ka Latvijas brīvvalsts laikā viens otrs mākslinieks savu Parīzes stipendiju notriecis tepat un tālāk par Meitenes staciju nav ticis. Bet tad taču... Tad taču... Velns par stenderi, kur un, galvenais, — ar ko viņš tās divas nedēļas ir pavadījis?! Nē, tā dāma noteikti nav tāda šarlatāne, kā sākumā šķita. Vismaz smaržas viņa pazīst un gaišredzības trūkumu viņai arī nevar pārmest. Centrālīrgus būdā... Kādas šausmas!

Savaldījusi satraukumu, atkal vērsos pie viešņas:

— Ar ko varu pakalpot?

— Es gribu jums piedāvāt veidot koalīciju Saeimas vēlēšanām, — dāma bija lietīšķa. — Mūsu asociācija pagaidām, es pasvītroju — pagaidām, vēl nav tik daudzskaitlīga, lai varētu uzstāties ar savu listi. Kopš Mākslas akadēmija atteikusies no vasaras praksēm Ēdoles pili un studenti vairs nedancina galdiņu, izsaukdami Sibillas garu, gājusi mazumā galdiņa dancinātāju sekcija. Toties lielu pieplūdumu mēs gaidām riebeļu un pūšlotāju sekcijā. Saprotiet pati, oficiālās medicīnas krīze mums nāk ļoti par labu. Kad iekļūsim Saeimā, mūsu pirmais uzdevums būs pilnīgi sagraut medicīnu, likvidēt visas slimnīcas un poliklinikas. Tad cilvēki gribot negribot meklēs zintnieku, zālotāju, asins nolaidēju un riebeļu palīdzību. Mēs iegūsim nedalītu varu pār visiem Latvijas iedzīvotājiem. Saprotiet, pilnīgi pār visiem, vienalga, par kādiem ceļiem vai necēļiem viņi vēlēšanās balsojuši, kādus sociālos slāņus, dzimumu vai ticību pārstāv.

Dāmas acis meta zibeņus. Viņas gaišreģes skatiens droši

vien jau redzēja to brīnišķīgo laiku, kad visā Latvijā nedalāmi valdīs riebeļi.

Paredzētā medicīnas sagraušana mani neiedvesmoja. Bet ne velti saka — ar trakiem tikai ar labu. Vajadzēja kaut kā tikt valā no nelūgtās vēlēšanu cīņas partneres.

— Mežarozes kundze, — es piesardzīgi iesāku.

— Sauciet mani vienkārši par Oti, — uzlikdama roku uz mana pleca, dāma iedrošinādama čukstēja ausī. Es jutu pa muguru skudriņas skrienam.

— Redziet, ē-ē-ē, Zuzannas salons nav paredzējis balotēties Saeimas vēlēšanās. Mēs vairāk nodarbojamies ar tīri sievišķīgām lietām — modi, kosmētiku, kulināriju. Protams, ja kāda no mūsu dāmām vēlas iesaistīties politiskā darbībā, tā ir viņas personīgā lieta. Ja bērni lieli, vīrs miermīlīgs vai viņa vispār nav, tad var jau pasēdēt arī tajā Saeimā. Lai gan, cik tur tā prieka. Ventilācija esot slikta, kolēģi neaudzināti. Tiesa, garlaicības dēļ daža laba jau iet arī uz svešām bērēm. Taču kaut kāda pārmaiņa. Droši vien Saeimā neprecētās un šķirtenes varēs sev otru pusī nolūkot, lai gan runā, ka nepārtrauktais stress, kādā atrodas deputāti, nenākot par labu vīriešu potencei.

Otilijas kundze uzmata man iznīcinošu skatienu un es jutu, ka mugurkaula smadzenes sasilst ledū.

— Starp citu, viens no mūsu asociācijas uzdevumiem būs rūpēties par morālo tīrību parlamentā. Nekādus dzimumu sakarus!

— Man ļoti žēl, Otilijas kundze, bet mēs laikam neatradīsim kopīgu platformu koalīcijas veidošanai, — es teicu. — Mūsu salons diemžēl nenoliedz dzimumu sakarus. Tieši otrādi.

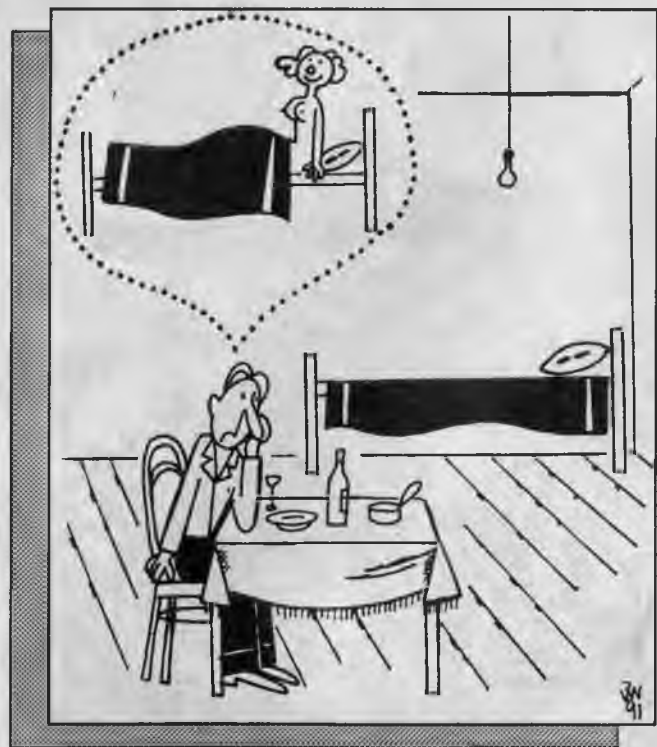
Šajā brīdī es neprātīgi ilgojos, lai mans mīļotais būtu līdzās, pat neraugoties uz polu šaneles smaržām.

Kad aiz Otilijas Mežarozes bija skali noblikšķējušas durvis, es teicu savai draudzenei un līdzstrādniecei:

— Anna, es šaubos, vai šī sieviete vispār bija dāma.

— Bet es — vai šī dāma vispār bija sieviete, — atteica Anna.

Zuzanna Zīlīte

IMANTS MELGAILIS

Iesniegums

Lūdzu izsniegt man atļauju ieroča nēsāšanai sakarā ar to, ka dzīvoju pastiprinātas bīstamības zonā: pa labi restorāns "Pie Kristapa", pa kreisi — Vecrīgas nakts diskotēka. Ierocis nepieciešams, lai izlauztos līdz savām ieejas durvīm, kuru priekšā, lietojot karstos ieročus, savstarpējās attiecības kārtu vēlinie restorāna viesi un agrīnie diskotēkas apmeklētāji.

Anna

ERIKS OŠS

F O N S

Pirms sākat skatīties televīziju, veiciet dažas sagatavošanās operācijas. Vecākā dē-

la istabā ieslēdziet atskaņotāju un uzlieciet vissmagākā metāla plati. Uzgrieziet maksimālo skaņas līmeni. Kaķis varbūt izlēks pa logu, bet neņemiet to galvā. Virtuvē ieslēdziet elektrisko mikseri un istabā vienlaikus iedarbiniet putekļu sūcēju. Starp noslēptajām rotaļlietām, ko radiņi sanesuši, sameklējiet tauri un bungas un iedodiet tās mazajai Ilzītei un Jānītim. Nogrūdiet no galda porcelāna sviesta trauku vai kristāla glāzi, kas, protams, sašķīdīs sīkās druskās.

Kad no visa tā jums mati jau būs sacēlušies stāvus, varat droši ieslēgt televizoru un noklausīties vakara ziņas vai partiju pirmsvēlēšanu diskusiju. Uz kopējā diskomforta fona tā jums šķitīs kā maiga vējiņa šalkošana.

Vienpusīgās pankūkas

Salona kafejnīcā par ēdienkartē paredzēto maksu pasniedz pankūkas, kas apceptas tikai no vienas puses. Apmeklētājiem, kas vēlas no abām pusēm apceptas pankūkas, jāpiemaksā Godmaņa 12 procentu apgrozījuma nodoklis.

LUDMILA BULIKINA

LUDMILA BULIKINA

ANATOLYS KRAVCOVS

KARIKATŪRISTA PIEDZĪVOJUMI

KOMISKO AVANTŪRU ROMĀNS NOVELĒS

Armīns Lejiņš

Literārā tiesa

Aiz loga tumst Zvaigžņu iela ar sa-
dauzītu dienas gaismas lampu šķībā la-
ternas stabā. Vīrs galda pakārtā simtlat-
niece krīt uzzīmētajā telefona automāta
būdā. Tur jau sen kāds stāv. Ne dancina
ripu, ne splauj klausulē. Sašutuši pilsoņi
bungo pa stiklu.

— Netraucējiet! Gaidu tālsarunu.

Atskan garš, garš zvans.

— Nekavējoties ierodieties klubā SAR-
KANĀ VALMIERAI!

— Tādā nesastāvu.

— Tāpēc obligāti!

Tas nav angļu klubs. Dzeršana notiek
paslepus. Slēgtos saietos. Vai provinces
"sarkanā krējuma" izbraukumos. Ķemmē-
jot "revolucionāro" novadu veikalus un kro-
gus.

— Kādēļ taisāt melnas karikatūras? Tī-
šām?

— Tāda tuša.

— It kā sarkano neražotu.

— Un kādēļ nekā par Valmieru? —
lokālpatriotiskā aizgrābtībā pilnīgi nevie-
tā iemetas kluba literāts un referents And-
ris B.

Karikatūrists apjucis stāv zem kailas
spuldzes. Mājas tērpā, krekla piedurknes
nevīžīgi atrofītas, kājās čības. Bet pie so-
ģu galda, kas pārklāts ar uguns sarkanu
drānu, dirn viltvārzu "politbirojs". Pašiem
sava ģenerālsekretāre, tā pati uzpūgā kul-
tūrdāma Zinaida P. Kā jau pienākas, bez
izglītības. Atbildīgais sekretārs — rajona
orgāna redaktors Vilis L. Arī kārtīgu skolu

nav beidzis. Skolotājs Andrejs K. Lai at-
svērtu vispārējo tumsonību. Aktīviste Inta
P. Vienkārši karjeriste. Otra aktīviste Dzid-
ra G. Piebalsotāja. Un pāris biedreņu no
muzeja. Lai pratināšanai piešķirtu vēstu-
risku noskaņu.

— Varbūt te ir tiesa? — Vilis neizprat-
nē jautā.

— Literārā tiesa, — skolotājs izlabo.

— Neesmu rakstnieks...

— Un mēs neesam lasītāji, — vārdab-
rālis, liels drošībnieku draugs, nervozi ie-
smiedamies, paziņo. — Tikai radioklausī-
tāji, he, he, he.

Visi zīmīgi iekļīnās.

— Nu nebaidiet nabaga mākslinieku,
— Zinaida P. savdabīgā, mātišķi tēvišķi-
gā priekšniekbalsi nosaka. — Šoreiz mēs
vēl piedosim.

— Ko?

— Bildītes uz Gabrovu sūtījāt? Sūtījāt.
Pastā pateica. Bet, kad iet uz ārzemēm,
neviens nevar pārstāvēt sevi.

— Ko tad?

— Uzņēmumu. Kolektīvu. Sabiedrību.

— Valmieru! — neremdināmais lokāl-
patriots Andris B. atgādina.

— Un visu lielo dzimteni! — aktīviste
Inta P. pārspīlēti internacionālā jūsmā ie-
saucas.

— Bet jūs gribat palikt ārpus kontro-
les...

— Ā..., — karikatūrists atjēdzas, —
varējāt taču ieiet pastā, atplēst bandroli,
paskatīties...

— Par ko jūs
mūs turat?! — o-
tra aktīviste neda-
bīgi skaļā sašutu-
mā iesaucas. —
Pats draudzējaties
ar apšaubāmiem
tipiem, visādiem
mālderiem, dzej-
niekiem un aktie-
riem. Dzīvokli dro-
ši vien bohēma,
izvirtība un strip-
tīzs, zinām, esam
lasījušas.

— Pagaidiet!
— strīdā iejaucas
apvārdošanas un

"sirsnīgo sarunu" meistars Vilis L. — Tā
kā dieva mūsu rajonā nav, es izpildu viņa
funkcijas. Rūpējos par ateismu un tīrību.
Ideoloģisko, protams. Ko teikuši mūsu ie-
vērojamākie propagandisti? Nav nekā la-
bāka par nogrēkojušos mākslinieku.

— Kāds tur labums? — "ģenerālsek-
retāre" koķetā izbrīnā iejautājas.

— Piemēram, jūs... Nebūtu caurkritusi
aktrise, neviens pat nedomātu sēdināt
augstā kultūras krēslā. Biedrs mākslinieks
arī pastrādās mūsu labā.

— Jā, jā, — visi piebalso. — Lozungi.
Plakāti. Lenītes. Nozīmītes. Apsveikumi.
Suvenīri... Dāvana kā ēst vajadzīga!

Viss pārējais jau ir. No transportnie-
kiem — lielie ikarusi. No kultūras kases
— nauda. Pašūti speciāli tērpi.

— Sarkani? — karikatūrists paintere-
sējas.

— Nē, rozā! Pavasaris. Dienvidi. Kū-
rorts. Pludmale...

— Biedra Brežņeva dzimtene. Mazā
zeme.

— Tāpēc vajadzētu smuku glezniņu.
Ko jūs teiktu — "Leonīds Iljičs pie krievu
bērziem". Bet varbūt pie Soču palmām?

— Nē, no mums gaida kaut ko latvis-
ku.

— Nu tad — vadmālas biksēs, tautis-
kos svārkos un caunādas cepurē. Pastalās
gan ne. Baltos zābacīņos. Kā ansamblī
"Daile".

— Danco?

— Stāv tribīnē.

— Tad zābaki nav vajadzīgi. Nere-
dzēs.

— "Daiļkājiņu laukā liec..." — aktī-
viste iedziedas.

— Cik tas būtu smuki! — viltus ģe-
rālsekreteire sapņaini iesaucas.

Un mākslinieks beidzot padodas.

— To var. Gatava karikatūra.

— Kas par karikatūru?!!

Uzbrucēju mežonīgie auri sagaida Vi-
li, kad viņš atžirgst no smagās snaudas.
Televizors palicis neizslēgts. Iet kārtējā kara
filma.

Jāpaskatās muteres sapņu grāmatā,
viņš nodomā. Ja murgi tik reāli, dzīvē jā-
parādās kaut kam murgainam. Un viņš
neklūdījās...

...un darbos mākslinieks nekad nezaudē savu seju!

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Arkādijs Arkanovs

‘Padomju varas vēstures īsaiss kurss’

2. daļa

Vadoņa bērība, zēna gadi un jaunība. Viņa brāļa bezjēdzīgā nāve. Nostāšanās uz cita ceļa.

Pēc laikabiedru liecībām Volodja bērībā bijis pilnīgi normāls cilvēks. Mīlējis ne tikai savus līdzaudzējus, bet arī līdzaudzē. Dievinājis Bēthovenu. Ir saglabājušās dzejas rindas, kas raksturo viņa iejūtību jau bērībā:

“Kad Ļeņins bija mazulītis
Ar galvu sprogainu,
Viņš arī skrēja velteņos
Pa ledus kalniņu.”

Par visiem vairāk Vadonis mīlēja

savu mazo brālīti Mitju. Reiz, kad Mitja slepus bija apēdis vakariņu galdam pagatavoto gaļas pīrādziņu, Volodja viņu neiekaustīja, pat nenosūdzēja, bet tikai sacerēja atmaskojošu dzejolīti, ko vakarā nolasīja atnākušajiem viesiem:

“Nakts tumsībā

Ir zudis pīrāgs.

Bez bēdām un, par bēdām,

Uz visiem laikiem zudis tas!”

Šādu nesamierināšanos ar ienaidniekiem Volodja saglabāja līdz mūža beigām. Jau bērībā viņam radās tieksme veidot paradoksus, jebkuram vārdam pievienojot priedēkli “arhi”... Stāsta, ka, ieraudzījis pa ielu ejam kādu cilvēku, vārdā Mandrīts, Volodja esot iesaucies: “Arhimandrīt!”*. Mandrīts apvainojies un dzinies Vadonim pakaļ, bet viņš uzvilcis mātes kleitu un paslēpies kambarītī.

Šāda konspirācijas māksla Vadonim ļoti noderēja vēlāk, kad viņš kopā ar Arhizinovjevu slēpās teltī no vājašanām.

Bērībā Volodja ļoti mīlēja mācīties, mācīties un

vēlreiz mācīties. 1887. gada 1. martā viņš saņēma piecnieku dievvārdos. Bet prieku aptumšoja vēsts par vecākā brāļa Aleksandra arestu. Tas kopā ar citiem narodņikiem muļķīgas sagādīšanās dēļ bija organizējis atentātu pret savu vārdabrāli Aleksandru III. Tajā dienā Iljičs sabozās, ienīda narodņikus un nolēma: jāiet pa citu ceļu — ja reiz šaut, tad visu ģimeni uzreiz. Kopā ar aukli, jaunkundzēm un doktoru Botkinu. “Mēs iesim citu ceļu!” viņš teica, un tajā pašā gadā tika izslēgts no Kazanā universitātes. Tā sākās “cits ceļš”, uz kura jau bija nostājies mūsu bruņuvilciens.

* Arhimandrīts — augstākais garīdznieka-mūka amata nosaukums.

Kontroljautājumi 2. nodaļai

1. Ar kādu galviņu skraidīja pa leduskalniņu mazais Ļeņins?
2. Kurš no Volodjas radiniekiem apēda gaļas pīrādziņu?
3. Kas aptumšoja Volodjas priekus 1887. gada 1. martā?
4. Kas vēl jānošauj kopā ar cara ģimeni?

Pagalmā kāds cilvēks skumji sauc:

— Pieņemtu vecus krāmus, lupatas, dzelžus...

No septiņā stāva loga izkar galvu padzīvojusi kundze un aicina:

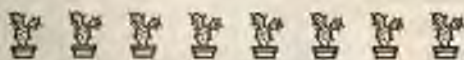
— Hei, lupatlasi, nāciet augšā!

— Vai nopietna darišana?

— Nopietna darišana.

Aizelsies vīrs uzkāpj septītajā stāvā. Viņu ielaiž dzīvoklī, un tad sieviete saka savam mazdēliņam:

— Redzi, Moņečka, ja tu neēdīsi putriņu, šis onkulis tevi iebāzīs maisā un aiznesīs!

Tajās dienās, kad Izraēla sāka karot ar arābiem, Maskavā kāds pilsonis metro stacijā piekāva divus ebrejus. Viņu nogādāja milicijā un jautāja:

— Par ko jūs viņus sitāt?

— Lieta bija šāda. No rīta radio pavēsta, ka Izraēla uzbrukusi arābiem. Dienas vidū uzzinu, ka ebreji jau nokļuvuši līdz Suecas kanālam. Vakārā eju uz metro, skatos, viņi jau šeit!

ANATOLIJS KRAVCOVS

Kas gan viss nenotiek

Man vajag uz tualeti!

«National Enquirer», Kanāda

Sauda Arābijas tiesu iestādes stingri soļiņus 32 gadus veco angli Deividu Braunu par rupju vārdu lietošanu. Strādādams ar ārstu hospitālī, viņš atļāvēs izlamāt citus arābu kolēģus. Tagad viņam draud 10 sitieni ar bambuka mūju — protams, ja iejauksies valsts augstākā ešelona lideri.

Slavenā aviosabiedrība "British airlines" savā Tokijas birojā uzsākusi kampaņu pret AIDS. Tā sagatavojusi tūkstošiem azu paciņu, kurās ielikti divi prezervatīvi un informācija par briesmīgo slimību. Ērīkot biļeti, katrs pasažieris saņem arī ma-
dāvanīgu.

urklāt viņai ir pašai sava dzīvojamā platība, tiesa gan, z vīstas kājas"...

«Čajan», Tatārija

Norvēģijas arodbiedrības uzsākušas jaunu akciju, kas vērsta pret tā sauktajiem kailo krūšu klubiem. Ko darīt ar šo idiotismu, vaicājuši sev arodbiedrībnieki un nolēmuši aicināt visas Norvēģijas sievietes sūtīt uz Sociālo lietu ministriju tās vadītājai Grētei Knudsenai savus novalkātos krūšturus, lai klubistes apgērbtos.

—Ak, Džon! Nevienu neesmu tā milējusi, kā tevi...

—Ak, Billij! Nevienu neesmu tā milējusi, kā tevi...

—Ak, Džek! Nevienu neesmu tā milējusi, kā tevi...

«Fiddy», Anglija

Šanela de Filjersa pa dienu izskatīja "mīlas priesterieņu" lietas Keiptaunas (DĀR) policijas iecirknī, bet pēc saules rieta pati pārvērtās par naktstauriņu. Šāda negaidīta divu profesiju apvienošana izraisīja sensāciju, jo 21 gadu vecā burvīgā blondīne policistu aprindās tika uzskatīta par "nieņemamu cietoksni".

Kāda Seulas (Dienvidkorejā) bāra muzikants gribēja iekarot oficiantes Kimas sir-
di ar dedzīgu skūpstu. Taču meičas reakcija bija negaidīta: viņa karstajam pielūdzējam nokoda mēles galu. Policijā Kima paskaidroja, ka bijusi piedzērusies un neko neatceroties. Savukārt muzikants jutās tik šokēts, ka krimināllietu ierosināt nevēlējās.

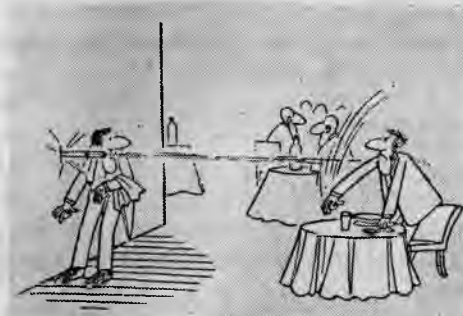

«Privat eye», ASV

Briti varot pārspēt Ēģiptes faraonu piramīdas, ja uzcelšot "Lielās Tečeres piramīdu". Tā ierosinājusi Ītonas koledža, kurai ir augsts prestižs sabiedrībā. Ītonas koledžas priekšlikums iesniegts tirdzniecības žurnāla "Building" konkursā par ideju, ko iesākt ar 1,54 miljardiem ģieģeļu, kas rūpniecības krīzes dēļ sakrājušies apvienotās karalistes noliktavās.

Helmūts Kols ir ne vien Vācijas kanc-
lers, bet arī populārākais personāžs kari-
katūristiem. Pagājušajā gadā Vācijas pre-
sē par viņu parādījušies 1930 šarži un ka-
rikatūras. Šajā jomā Kols tālu aizsteidzies
priekšā sociāldemokrātu liderim Bjornam
Engholmam, finansu ministram Teo Ve-
gelam un arī bēdīgi slavenajam Ēriham Ho-
nekeram.

«Quick», Vācija

pasaulē

Kā piedot budžetiem seksualitāti

«Šluota», Lietuva

54 gadus vecais japānis Keniti Horije 7500 kilometrus no Havaju salām līdz Japānas dienvidkrastam veicis 110 dienās, braucot pašdarinātā nepilnus astoņus metrus garā laiviņā ar pedāļiem. Laiks ceļā bijis labs, pārtikšana no nomakšķerētajām jēlajām zivīm — arī ciešama, tomēr uzņēmīgais pedāļminējs atzinies, ka juties ļoti laimīgs, kad atgriezies mājās. Turklāt vispirms gribējies ieiet vannā.

Panamā trim vīriem ar neilonzeķēm aizsegtām sejām vārda tiešā nozīmē iznāca nolūkoties, kā naudiņa izkūpt gaisā. Bruņojušies ar pistolēm un metināmo aparātu, viņi ieradās kādā benzīna uzpildes stacijā un mēģināja atdarīt seifu. Pēc pusstundu ilgas pūlēšanās, seifs tik stipri sakarsa, ka iekšpusē esošie 10 tūkstoši dolāru pārvērtās pelnos.

«Krokodil», Krievija

Prezidenta Klintonu ekonomisko plānu īstenošanu apgrūtinā seksa trūkums tajos. Nav iespējams izsekot ikdienas izmaiņām ekonomikas rādītājos, neaizmiegot turpat krēslā. Kā padarīt ekonomiku interesantāku? Analizējot to kā seksa skandālu. Piemēram, tā.

No anonīma avota galvaspilsētā kļuvis zināms, ka Klintonu administrācijas pārstāvji ir rupji apgājušies ar militāro budžetu par 100 miljardiem dolāru. Kad senatori ieteica administrācijai pārtraukt neķitrās piezīmes par bumbveža Stealth aizstāvjiem, valdības pārstāvis atteica, ka viņi nevienam pāri nedarot un ka Baltajam nama esot tiesības izteikt priekšlikumus bruņotajiem spēkiem jebkurā formā pēc saviem ieskatiem.

Pret Klintonu ļaudim nav izvirzītas apsūdzības, taču ētikas komiteja vado izmeklēšanu un noteiks, vai 100 miljardu dolāru apkampienus var uzskatīt par valdības vai privātu lietu.

Savukārt visaugstāk apmaksātie cilvēki apgalvo, ka viņus seksuāli aizskar Klintonu nodokļu programma. Baltais nams noliedz, ka izvarotu bagātos.

— Mēs tikai turam viņu pēdas pret uguni. Dažs var teikt, ka tas ir sāpīgi, taču vēsās nakts vairums bagāto cilvēku uzskata, ka tas ir ļoti seksuāli.

Kapitolijs pakalnā baumo, ka, par spīti prezidenta Klintonu aicinājumam samazināt budžeta deficītu, daudzi kongresmeņi un senatori joprojām ir gultās ar saviem lobistiem. Fotografā iedrās kādā finansu apakškomitejā, kur ieraudzīja trīs senatorus spēlējamies ar privātās veselības programmas aizstāvju argumentiem.

Kad fotografā nozibināja savas spuldzes, kāds lobists iesaucās:

— Man ir vienalga, ko jūs darāt ar mani — es vienmēr skūpstīšu senatora Bounsa pēdas.

Tirdzniecības ministrs Rons Brauns šodien sarīkoja preses konferenci un paziņoja, ka nodokļu aizdevumu plāns biznesam ir viņa bērns. Viņš teica reportieriem, ka tas ticis ieņemts kādā mulķīgā naktī viesnīcas istabā Kanzassitijā, un piebilda, ka bērnu uzturēs Tirdzniecības ministrija un rūpēsies par to kā savējo.

Kāds republikānis no Teksasas sūdzas, ka viņam ir uzmākusies Klintonu nodokļu un izdevumu programma, "Es tikai iegāju mazliet iedzert, un, pirms es to aptvēru, mani ienākumiem jau bija uzlikts papildus nodoklis."

Baltajā namā atbildēja, ka viņš pats esot uzprasījies.

Prezidents Klintonš apsverot, vai neievieš "mīlestības nodokli" cilvēkiem, kas pelna vairāk nekā 200 tūkstošu dolāru gadā. Administrācijas ieskatā tieši šie ļaudis to var atļauties, un, zinot bagāto domas, Klintonu padomdevēji viņam apliecinājuši, ka bagātie maksās nodokli bez pikstēšanas.

Arts Buhvalds,

"Internacional Herald Tribune"

KAIMIŅOS

*Katra Rietumu pilsoneņa pienākums
ir izaudzināt bērnu, iestādīt koku un
pabarot krievu.*
Genādija Hlasunovs

Lielie sporta svētki

Šeit "Kaleva" stadions! Šeit "Kaleva" stadions! Dārgie skatītāji un sporta draugi, mēs šodien esam sanākuši šeit, lai baudītu savu daļu no lielajiem sporta svētkiem. Tūdaļ pār stadiona zaļo lauku maršēs to valstu delegācijas, kas piedalās šajos svētkos. Tās ierodas pa stadiona vārtiem alfabēta kārtībā. Tur jau viņi nāk! Aplausi!... Albānija, Augšvolta, Beļģija, Dānija, Dominika, Filipīnas, Gvatemala, Igaunija (urrā!), Indija, Jordānija, Kanāda, roku rokā Latvija ar Lietuvu, Maurītānija, Norvēģija, NVS, Omāna, Peru, Uganda, Vapuatu. O, jā, un visbeidzot Zviedrija! Aplausi!

Stadions izaigojas daudzkrāsainās ugunīs. Laukuma vidū uzskrien mākslas vingrotājas un ātri novieto galdus. Iedegas gaismas tablo. Palūkosimies, kāda šodien paredzēta programma.

Tātad: zirņu zupa, soļanka, sēņu zupa, befstrogonovs, sautēti teftēļi, kapātas kotletes, jēra ragū, šašliks, jogurts, torte, alus, putukrējums, biešu salāti, pepsikola, banāni, vīns, konjaks, šampanietis un džins. Okei!

Skan Igaunijas himna. Skatītāji

pieceļas kājās.

Šīsdienas pasākumu sponsorē gaļas kombināts, maizes kombināts, atspirdzinošo dzērienu rūpnīca, raķešu un petardu fabrika, alus darītava, piena kombināts un daudzas citas firmas! Aplausi!

Delegācijas alfabēta kārtībā sēžas pie galdiem. Kristāla kausu šķindoņa jaucas ar nažu un dakšiņu klabēšanu. Lielie sporta svētki turpinās!

*Mango Arbuzovs,
"Pikker", Tallina*

Deividiņa diagnoze

— Tantei Amnēzijai ir skleroze, — teic Deividiņš.

— Izmeklē sakāmo, — teic māte, — vēl nopelnīsi...

— Patiesi, — teic Deividiņš, — skleroze.

Radio pārraida Bahu...

— Kas tas, — jautā tēvs, — Šūmanis vai Šūberts?

— E, kāda starpība? — teic māte.

— Nu jūs laižat, — teic Deividiņš.

Starpība ir tā, ka viens Šūberts, bet cits — Šūmanis.

— Es par mūziku, — teic māte.

— Protams, zinām... — teic tēvs.

— Vienalga šai ir skleroze, — teic Deividiņš.

— Tevi nopērt derētu, — teic māte.

— Sist, ko sist?! — teic Deividiņš. — Laižās te visādi sadzērušies sievišķi. Pagājušo sestdien teicu viņai, ka esmu Deividiņš, bet vakar atkal taujā, kas tas tāds, un blenž uz mani ar slapjām acīm. Grauz zoss stilbu, lūpu krāsa izsmērēta, kas tas

tāds maziņais, skaistīgais, garšīgais, jaukā. Es šai neesmu zostēviņš.

— Tante Amnēzija ar tevi jokojās, Deividiņ, — teic māte.

— Lai jokojas ar saviem kadriem, — teic Deividiņš.

— Ar kādiem kadriem?! — paceļ balss māte. — Domā, ko runā! Tēvocis Francis nav kadrs, bet līgavainis.

— Bet onkulis Haris? Pagājušā sestdienā bija ar onkuli Hari.

— Neatceros, — teic māte.

— Tātad arī tev skleroze, — teic Deividiņš.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

— Deividiņ!... — kliedz māte.

— Kur mana siksna? — skatās apkārt tēvs. — Kur mana siksna?

— Tam arī skleroze, — teic Deividiņš.

— Siksna ap vēderu, bet jautā.

— Ko tu teici!

— Ar jums te visus nervus var sa-beigt... Neatminos, kur knupi nobāzu... No mātes paslēpu... Firmas knupis. "Adidas"! Nošaušu! Kur mans holandiešu automāts? Tikko to redzēju... Kur es to iegūdu?... Visapkārt vieni sklerotīki...

— Kad izaugšu, būšu dakteris, — nospriež Deividiņš.

"Šluota"

*No lietuviešu valodas tulkojis
Andris Sproģis*

LIFTS

Šis mājos liftam bija vienpadsmit podziņu — ar cipariem no viena līdz deviņiem un ar uzrakstiem "Stop" un "Izsaukums". Kādudien Kareņikovs konstatēja, ka tur parādījusies vēl viena poga — "Stokholma".

Kareņikova sieva un vēl divi mājas iedzīvotāji pazuda tajā pašā dienā. Tiesa, viņi tika manīti ieejam liftā, bet izejot no tā gan ne.

Kad Kareņikovs pats iegāja liftā, podziņa "Stokholma" jau bija norauta. Viņš uzreiz nospieda podziņu "Izsaukums", un pēc nedēļas saņēma vēstuli no Zviedrijas ar pieklājīgu atteikumu.

Mihails Rabinovičs

Vairākas Orenburgas arstniecības iestādēs milieņās posteņi aizsargā pacientus no huligāniem, narkomāniem un pašiem pacientiem, pareizāk sakot, pacientēm, no kurām daudzas turpat palātās nodarbojas ar prostitūciju.

Stavropoles lidlauka vadība no Kanādas atlidojušam boingam par nosēšanas pieprasīja 8,5 tūkstošus dolāru. Vajadzēja maksāt — nevedīsi taču atpakaļ humanitāro palīdzību un medikamentus...

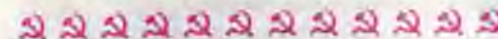
Pievolgā dzīvojošā Nadežda Burmistova kolekcione zagtas glāzes. Kā ziņo aģentūra IMAPRESS, viņas kolekcijā ir paraugi no 20 Krievijas pilsētām, 12 tuvējo ārzemju pilsētām un 1 no Polijas. Visretākais eksponāts iznests no Maskavas restorāna "Pekina".

Kļuvis zināms, ka Josifa Staļina Džugašvili muzeja ceļojošie fondi no Gori pilsētiņas tiks nogādāti uz Vīni. Šīs akcijas ienākumus savās starpā sadalīs Gruzijas radošā apvienība "Kimerioni", Gori pilsētas muzeja direktors un kāda Austrijas firma. Paredzams, ka tuvāko 5 gadu laikā izstāde "Josifs Staļins" apceļos visas Eiropas galvaspilsētas.

Cik cilvēku var ielīst moderna autobusa gaisa kondicionēšanas iekārtā? Grūti pateikt? Čopes (Ukrainas un Slovākijas robežpunktā) muitnieki no kāda grieķu firmas piederoša autobusa kondicioniera izvilkusi 15 bangladešiešus, 12 šrilankiešus un 1 pakistānieti.

Ceļvedi "Nepieklājīgo vārdu pasaulē" krievu, itāļu, franču, spāņu, vācu un angļu valodā laidusi klajā

IMANTS MELGAILIS

izdevniecība "Avipress" filoloģijas zinātņu kandidāta A.Kohteva redakcijā. Grāmatā ir ap 300 vārdu un izteicienu, kurus nav pieņemts lietot sabiedrībā.

Glazovas (Piemaskavā) dārzkopības sabiedrība biedrunaudu vietā ņem trīs līdz četras pudeles degvīna. Kā viss ģeniālais, šī vienkāršā ideja, neraugoties uz inflāciju, sabiedrībai ir palīdzējusi savlaicīgi izremontēt inventāru, iegādāties mēslojumu un metāla konstrukcijas.

LUDMILA BULIKINA

Edvardam Rusmanim –

70

EDVARDS RUSMANIS ir ne tikai zīmējis karikatūras, bet arī šo to rakstījis. Šis tas no šā tā ir palicis nepublicēts. Domājam, ka mūsu bijušais kolēģis uz mums neļausies, ja mēs, atzīmējot viņa jubileju, šo to no šā tā nepublicēsim tagad, jo garīgās vērtības

"Kādu, pēdā, vai tev arī pēdies šok radīties?"

Benjamina mīļais zīdītājs, kur sākamā bija apmeties "Dadzā" redakcija, mūsu galdi atradās tieši iepretim, vēlāk, Vaļņu ielā, — sāniski viens pret otru, tad perpendikulāri — un tā laika gaitā savu priekšnieku dabūju aplūkot gan en fasā (t.i., no priekšas), gan profilā, gan nedaudz no mugurpuses. Paceļot acis no saviem papīriem vai grozot galvu — bet, gudrojot karikatūru tēmas, galvu grozīt nācās itin bieži —, sastapos ar viņa nopietno, nedaudz ironisko un dzedro skatieni. Mans domu pavediens tādās reizēs nez kādēļ pēkšņi nojuka un es acumirkli atskārtu, ka manis risinātais sižetiņš — kaut kas par neviņas kolhoznieku sapūdēto labību vai nepabarotām, badā kviecošām cūkām — ir stipri naivs un primitīvs. Un šādos brīžos allažīgā gadījās, ka, itin kā uzminējis manu pieticīgo domu gājienu, vāji pasmaidīja — tā, tikko manāmi, jo parasti nesmaidīja nemaz — viņš negaidot ierosināja: "Apgriez visu otrādi! Ar kājām gaisā! Lūk, šādi!..." Un, raugi, pasaulē bija uzradies gluži jauns jociņš — kaut arī par sen apnikušu tēmu, tomēr jauns un sprigans.

Tolaik mani nodarbināja alegoriska portretu problēma — šausmīgi gribējās izcelties ar kaut ko oriģinālu un nebijušu — un es iedomājos, ka varētu uzgleznot ledus kalnu, tādu dižu, majestātisku un bezgala

vēsu ledus kalnu, ~~un pēc tam piešķirtu konkrēti cilvēku~~ vaibstus. Peld pa zili-zilu jūru tāds zilbais kalns un izstāro vēsumu un pašapzinību. Tolaik, tāpat kā, iespējams, arī tagad, es nepielaidu domu, ka varētu būt skaudīgs — talantīgs un skaudīgs — tas neder kopā! — un tāpēc nepamanīju, ka manis izlietotajam tēlam grāso piešķirt sava kolēģa vaibstus tieši tajās reizēs, kad nācās apzināties viņa pārākumu.

Gāja gadi, leduskalnu kā portretu vai portretu kā leduskalnu es tā arī neuzgleznoju, bet manā tēlu noliktavā starp citiem neuzmētajiem un neuzgleznotajiem šis tomēr palika. Un tur tas sāka lēnām kust, it kā būtu iepeldējis siltajā Golfa straumē. Kādas sejas vaibstus tad tam vajadzētu piešķirt — varbūt manis pašā? Peld, tā sacīt, pa zili zilo jūru pašportrets un lēnām kust. Bet, iespējams, tas varēja būt arī mana drauga Edvarda Rusmaņa portrets — tāpat kā jebkura cita mūsu mazā un draudzīgā kolektīva pārstāvja portrets, jo visi mēs lēnām atkusisim tais savstarpējās vēlības un labestības ūdeņos, kas visus šos gadus pletās ap mums.

Uģis Mežavīks

~~~~~

Kukaiņu sarunas

Jau ļoti sen ir zināms, ka tā sauktās bišu dejas ir savdabīga šo kukaiņu valoda. Ar to bites — izlūki ziņo stropā palikušajām: nektārs tādā un tādā daudzumā atrodams tādā un tādā attālumā un virzienā.

Tagad ir izprasta arī maz ievērotā un maz pētītā tranu valoda. Tie reizēm satrakoja un nikni dūc. Pārlikta cilvēku mēlē, tā skanētu tā: varam iztikēt bez bišu valodas mūsu stropā.

Uzvarēsim dabu

Cilvēki, kuriem kādu brīdi iznāk sēdēt dikā, dažreiz rokas tur klēpi un pirkstus sakrampē kā lūgšanā. Vieni šajā gadījumā virspusē uzliek labās rokas ikšķi, citi — kreisās.

Ir pilnīgi droši pierādīts, ka labās rokas ikšķis virspusē liek tie, kam vairāk attīstīts prāts, bet ne jūtas. Turpretim kreiso ikšķi virspusē turēs jūtīgākie.

Šo atklājumu katrs var izmantot savā labā. Ja esat pārāk jūtīgs, uz kādu laiciņu salieciet ikšķus tā, kā to dara ar prātu apveltītie. Drīz vien jutīsiet, ka prātiņš nāk mājās.

– Tu pat nevari iedomāties, kas tur iekšā notiek!

— Studentu kungi! Vai jūs man varat paskaidrot, ko nozīmē vārds “relatīvs”?

— Es varu, profesora kungs! Piemēram, trīs mati uz galvas — tas ir relatīvi maz, bet trīs mati zupas šķīvī — relatīvi daudz.

Dzīvokļa sienā iebūvēts skapis, kura durvis vienmēr pašas no sevis atveras, kad pa ielu garām brauc satiksmes autobuss. Millera kundze ataicina galdnieku, lai novērst nepatīkamo defektu. Taču galdnieks nekādu vainu nevar atrast. Tad Millera kundze galdniekam liek sēdēt skapī tikmēr, kamēr garām ies autobuss. Taču ierodas Millera kungs, atver skapja durvis un jautā:

— Kungs, ko tad jūs šeit darāt!?

— Jūs droši vien neticēsit, bet es gaidu autobusu...

Larijs un Elmārs medībās apmaldās mežā. Larijs saka:

— Tu neuztraucies! Es izšaušu trīs reizes gaisā, lai citiem parādītu, kur mēs atrodamies. Tad kāds noteikti atnāks un mūs izvedīs no meža.

Nekā. Pēc kāda laika šauj Elmārs. Pēc tam atkal Larijs. Nekādu rezultātu. Elmārs saka:

— Tagad vai nekad! Es šaušu, bet tu ņem vērā, ka šis ir mūsu pēdējās bultas.

— Kāpēc jūs esat tik priecīgs? — kaimiņiene vaicā 92 gadus vecam vīram.

— Es sasītu spoguļi.

— Bet tas jau nozīmē, ka jums būs septiņi nelaimes gadi!

— Es to zinu. Vai tas nav brīnišķīgi?

Ķīmijas skolotājs klasē skaidro par skābēm.

— Es šo sudraba monētu iemetīšu traukā ar skābi, — viņš saka. — Vai tā izšķīdīs?

— Nē, skolotāja kungs! — atsaucās kāds zēns.

— Tiešām nē? — skolotājs brīnās. — Varbūt tu vari paskaidrot, kāpēc šī sudraba monēta neizšķīdīs?

— Tāpēc, ka jums būs žēl to tur iemest.

Sirma vecmeita sēdēja atpūtas krēslā ar savu iemīloto runci pie kājām, kad pēkšņi parādījās labā feja un piedāvāja sievietei izpildīt trīs viņas kvelākās vēlēšanās.

— Hm... — vecmeita neticīgi novilkā, —

PIRTS

ja tu nejoko, pārvērt šo krēslu zeltā.

Feja pavicināja vādekli un padzīvojusi sievieti atjēdzās sēžam zelta kaudzē. Viņa tūdaļ pateica savu otro vēlēšanos:

— Pārvērt mani jaunā daiļā meitenē!

Viens vādekļa mājiens, un arī šī vēlēšanās tika izpildīta.

— Bet tagad, — jaunā daiļā būtnē teica, — pārvērt manu runci skaistā jauneklī!

Labā feja trešo reizi pamāja ar vādekli un no tās vietas, kur gulēja runcis, piecēlās brīnumdaiļš tumšmatis. Apkampis bijušo vecmeitu, viņš rūgti tai čukstēja ausī:

— Nu, vai tagad tu nenožēlo, ka biji aiznesusi mani pie veterinārārsta uz to operāciju?

— Ja vien tu zinātu, kādu komplimentu man šodien pateica sieval! — Pēteris lepnī paziņo draugam.

— Nu, nu? — tas ieinteresēts jautā.

— Viņa teica, ka es esot ideāls vīrs — vienmēr paliekot mājās, kad viņa kaut kur izejot, un nerūcot, kad viņa mājās atgriežoties rīta pusē.

— Kur tad viņa tik ilgi kavējas?

— Būdamas ideāls vīrs, es viņai to nejaudāju.

Laulātais pāris laimīgi nodzīvoja kopā piecdesmit gadus. Kad vīrs nomira, sieva sāka apmeklēt spiritiskos seansus, cerēdama nodibināt kontaktu ar mirušo.

Kādu nakti viņa beidzot izdzirdēja vīra balsi, skaidru un spēcīgu. Viņa kļuva neizsakāmi priecīga.

— Kā tev klājas? — viņa vaicāja.

— Tu nemaz nevari iedomāties, cik šeit ir jauki! Zila debess, tīrs un skaidrs ūdens un riņķi apkārt jaunas būtnes ar burvīgām, brūnām acīm...

— Vai tiešām? — sieva noskumusi jautāja. — Nekad nebūtu domājusi, ka kaut kas tāds var notikt paradīzē.

— Kas tev teica, ka esmu paradīzē? — vīrs iesmējās. — Esmu pēc nāves iemiesojies bulli un pašlaik atrodos kalnu ganībās!

Viena aukle man stāstīja, kā varot apklusināt bērnus — vajagot tiem iedot pudelīti limes.

Ir tikai divi veidi, kā izvairīties no alimentiem: vai nu dzīvot vientulībā, vai precēties.

Mana sieva man vienmēr atgādina, ka viņas kabatas nauda neesot tik liela, cik lieli varētu būt alimenti.

Ja es šomēnes nesamaksāšu alimentus, vai mana sieva ņems mani atpakaļ?

Anekldotes

Filipps 93.06